Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

O, poporul Meu, dacă Eu n-aş coborî puterea Mea pe pământ pentru ca să pot să vin pe calea cuvântului Meu la tine, n-aş avea cum să vin ca să te sprijin pe calea Mea cu tine, că de pe pământ Eu nu am ajutor pentru venirea Mea, şi n-am găsit sprijin la om, căci omul este învăţat să aştepte el de la Dumnezeu, şi cu greu pot să-Mi fac ucenici ai lucrului Meu şi ca să înţeleagă ei lucrul Meu, şi apoi să ia învăţătura Mea şi să facă din ea duhul lor, şi apoi să-Mi ridic ucenici, şi ucenici din ucenici.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vin pe cărare la tine, poporul Meu. Acum două mii de ani Mi-am făcut cărare spre om, şi apoi am mers. Mi-am făcut ucenici, şi am pus în ei Duhul Meu, prin învăţătura pe care le-o dădeam, prin tainele cu care-i învăluiam ca să-i pot ţine şi să nu Mi-i smulgă lumea, şi am lucrat mult peste ei, ca să-i deprind cu smerenia de duh, că fără ea omul nu-L poate cunoaşte pe Dumnezeu pe pământ şi nu-L poate primi ca să se facă apoi ucenic al Meu şi cărare a Mea spre om, şi a omului spre Mine, că asta este munca unui ucenic de al Meu: smerenia de duh, şi lucrul lui cu Mine apoi, şi pentru Mine. Amin.

Când eram cu ucenicii Mei, din timp în timp, din loc în loc, îi făceam să aştepte clipele întâlnirilor, căci îi învăţam cu putere, cu duh din Duhul Meu, iar cine ia din Duhul Meu, acela doreşte şi aşteaptă, şi apoi îşi pierde viaţa în viaţa Mea, câştigându-se pentru Mine, trăind în Mine, cu gândul la Mine şi la cuvântul Meu cel plin de viaţă şi de dor de viaţă, căci viaţa este lumina oamenilor, şi aceasta era cuvântul Meu cel dătător de viaţă. Mă aşezam în mijlocul lor, iar ei se aşezau de o parte şi de alta a Mea, aşa cum am stat şi în seara cinei când ei s-au aşezat în stânga şi în dreapta Mea, iar Eu la mijloc îmbrăţişându-i în Duhul Meu ca un învăţător Care dă şi în dreapta şi în stânga, şi cu dreapta şi cu stânga, căci lucrul Meu cu omul e greu şi pentru Mine şi pentru ucenicii Mei când e vorba să primească omul pe Dumnezeu aşa cum este El şi nu aşa cum L-ar dori fiecare pe Dumnezeu cu el şi pentru el.

Stăteam cu ucenicii la masă, iar ei Mă înconjurau din părţi, se strângeau în jurul iubirii cuvântului Meu, şi aşa stăteam cu ei la masă, şi eram blând şi smerit cu inima înaintea lor, ca să Mi-i pot face cărare spre oameni, ca să meargă ei şi să lucreze acelaşi fel de lucru ca al Meu cu ei, şi nu să se semeţească în lucru sau că sunt ucenicii Mei aşa cum s-a semeţit Israel cum că era poporul Meu, căci cine lângă Mine se semeţeşte, acela nu poate să dea viaţă oamenilor, nu poate să facă lumină din lumina Mea, cărare spre om ca să vadă omul calea spre Dumnezeu, spre lumina învăţăturii vieţii, pe care atât de puţini oameni o caută ca apoi s-o dorească şi să se strângă lângă Dumnezeu ieşind din lumea aceasta, aşa cum au ieşit ucenicii Mei, care învăţau din învăţătura Mea o nouă iubire de viaţă, o nouă putere de biruinţă, căci Eu am spus, şi tot aşa spun şi acum: *«Noi le fac pe toate, iar cele vechi trec cu trosnet, căci nu se poate pune vin nou în vase vechi»*, că nimic vechi nu poate să înnoiască lumea, aşa cum este proorocită înnoirea a toate. Amin.

O, poporul Meu, am grăit cincizeci de ani acum, la sfârşit de timp, şi cu dor am dorit să-Mi fac ucenici de acelaşi lucru cu Mine, dar cei peste care Eu semănam cuvântul vieţii îşi căutau de la Mine viaţă pentru ei, nu pentru Mine în ei, şi n-am putut să-Mi fac ucenici din ei, căci un ucenic de al Meu nu mai are nimic al lui, nu se mai dă decât lui Dumnezeu, ca apoi să-L dea pe Dumnezeu oamenilor, aşa cum a făcut Ioan, botezătorul Meu, când a ieşit de s-a făcut cărare a Mea spre oameni mărturisind despre lumină, despre pocăinţă, căci aceasta face în om lumina când poate să-l pătrundă şi să-l înnoiască pe om prin duhul pocăinţei. Şi iată, în toată lucrarea Mea cea prin proorocul Ioan Botezătorul, pe cât de mult a fost ea biruitoare pentru taina Mea

între oameni, pe atât a fost şi biruită prin duhul desfrânării sufletului şi a trupului omului, căci omul nu înţelege să nu-şi dea sufletul spre desfrânare, nu trupul, fiindcă dragostea desfrânată este cea care nu seamănă cu Dumnezeu, ci cu omul, iar când ea este atinsă în om din lături, omul e în stare să ucidă, pierzându-şi mintea mai întâi, aşa cum s-a petrecut cu regele Irod, care prin dragoste desfrânată a uitat de Dumnezeu şi s-a vândut fără să se aştepte jurământului, care avea să fie apoi făptuitor de moarte a proorocului Ioan. Numai duhul dragostei desfrânate a ucis pe proroci în toate timpurile, şi acest duh, zice el că vede bine. Aşa este, vede bine, dar vede ca să-L nimicească bine pe Dumnezeu şi pe proorocii Lui, aşa cum a fost şi în vremea lui Ioan când după multul lui stat în temniţă de unde îşi învăţa ucenicii calea spre Hristos, a fost mucenicit în ziua de ospăţ a naşterii lui Irod, care, tulburat fiind de băuturi şi mâncări, ameţit la minte, s-a învoit cu tăierea capului lui Ioan, moarte de proroc, pusă la cale de femeie ameţită de duhul desfrânării, duh care ucide pe proorocii lui Dumnezeu, şi aşa a fost ucis Ioan în cetatea mucenicească a Sevastei, după ce a făcut lucru de ucenic al lui Hristos, lumină din Lumină, osândind păcatul de pe pământ şi întunericul în care îşi face culcuş păcatul.

O, poporul Meu, Ioan Botezătorul este mare, căci el a trăit pe pământ ca păsările cerului şi ca crinii câmpului, neîngrijindu-se de sine, ci numai de Dumnezeu în trupul lui şi în oameni, căci el pentru Dumnezeu se născuse, şi pentru El a mărturisit, şi pentru El a fost mucenicit în ziua de pomenire a naşterii regelui Irod, fiul tatălui său care a ucis paisprezece mii de prunci ca să Mă piardă pe Mine, Cel născut în Betleem prunc prin orânduiala Tatălui Meu.

O, poporul Meu, mulţi se roagă lui Ioan Botezătorul ca să le dea ajutor pentru viaţa lor, dar ca să privească la viaţa lui îngerească pe pământ, nu face omul aceasta cu mintea lui, căci omul nu are învăţător. Vai celui fără învăţător de la Dumnezeu peste el, că acela nu are calea Mea sub el, căci pe calea Mea este numai învăţătură, din care se nasc ucenici care Mă mărturisesc pe Mine oamenilor, şi iată, cel fără de învăţător ameţeşte prin însăşi mintea lui, ridicându-se să ia din el şi nu din Dumnezeu.

O, poporul Meu, învaţă, fiule, ca să ştii să nu ucizi pe proroci prin mintea ta, ca să aibă oamenii de unde să înveţe, şi fă-te ucenic al învăţăturii Mele şi nu lua din tine, căci toate cele bune şi rele ale omului mărturisesc despre el înaintea lui Dumnezeu, dar omul uită aceasta, căci firea lui nu-l învaţă ceva mai rău decât să uite pe Dumnezeu şi să ia minte din sine asupra altui om ca să-şi facă omul dreptate, iar unul ca acela nu ia în el învăţătura smereniei de duh, din care poate să înveţe calea uceniciei, umbrit fiind de duhul învăţăturii Mele dacă iubeşte ca Dumnezeu şi nu ca omul învăţătura cea din cer. Amin.

– O fărâmiţă de cuvânt lângă cuvântul Tău, Doamne învăţător, căci eu dacă Te-am botezat în Iordan, aceasta înseamnă că Te-am mărturisit oamenilor că eşti Mielul lui Dumnezeu şi că eu sunt ucenicul Tău. Oamenii nu ştiu cât de mult m-ai învăţat Tu pe mine întâlnindu-ne în munţi, şi cât de smerit ai fost Tu faţă de mine, ucenicul Tău, că m-ai învăţat despre Tine cu totul, dar numai la Iordan Te-ai descoperit mie că Tu eşti Cel Care erai mărturisit de mine, că Tu eşti Cel tainic şi că numai Tu ştii să Te smereşti atât de mult.

Eu plâng în cer, Doamne, alături cu toţi sfinţii, plâng că nu poate omul să se smerească, şi că e mic de tot omul care nu are smerenie de duh, dar e atât de mare cât poate ucide pe Dumnezeu şi pe proorocii Lui, Doamne. Eu nu m-am născut decât pentru Tine, iar trupul meu mă adăpostea în el, şi aveam duhul plin de Dumnezeu, râvna lui Ilie, şi am ieşit de am strigat la oameni să se pocăiască, nu să fugă de mânia lui Dumnezeu şi atât. Am ieşit făcându-mă cărare a Ta spre oameni, iar Tu erai pe pământ Dumnezeu tainic, necunoscut de oameni, smerindu-Te până înainte de patima Ta când le-ai spus la ucenici că Tu eşti Dumnezeu Hristos şi că vei pătimi prin vânzare, ca să se înfricoşeze toţi urmaşii oamenilor să nu-L mai vândă pe Dumnezeu apoi. Dar oamenii s-au stricat de tot, şi se dau ucenici ai Tăi şi îşi fac averi cu numele Tău, şi îşi fac slavă om de la om, şi e greu pe pământ cu calea Ta de la cer la pământ, şi eu îi mângâi cu mâna mea, care Te-a botezat în Iordan ca un mărturisitor al Tău, îi mângâi pe cei care stau

cărare a Ta spre oameni în vremea aceasta aşa de întunecată când lumina plânge prin întuneric, dar întunericul e omul, şi omul nu cuprinde lumina cu sufletul lui, nu-L iubeşte omul pe Dumnezeu, pentru că se iubeşte pe sine omul.

Dar eu îl cuprind în cuvânt pe poporul Tău, Doamne, şi îl învăţ cu Duhul Tău din mine să fie ca Tine poporul Tău, şi să nu fie ca omul. Iar după ce va aduce el Ţie sărbătoarea mea de venire spre cerul cel nevăzut de om, voi sta în sfat cu poporul Tău de azi, că eu îţi sunt ucenic şi mărturisitor, şi Tu ai spus la ucenicii Tăi să fie sare şi lumină pe pământ. Amin.

– O, popor al venirii Mele cu înţelepciunea Tatălui pe pământ! Stai, fiule, la învăţat, şi tu să nu iei din tine, căci dacă iei din tine eşti om, iar dacă iei din Dumnezeu eşti ucenic şi eşti mulţumit şi mulţumitor. Ioan, botezătorul Meu, a fost mulţumit prin toate cele pentru care el s-a născut, şi a ştiut să le lucreze, căci a stat la învăţat, şi a învăţat dacă a stat la învăţat. Nu toţi cei ce stau la şcoala învăţăturii Mele, nu toţi învaţă, nu toţi ascultă să înveţe, căci cine e deprins să ia din el şi din om, nu poate să stea în duhul smereniei, duhul care îi face Domnului ucenici. Eu însă te îndemn, şi cu duhul smerit te îndemn să fii mic ca să fii mare, să fii cum a fost Ioan, care nu M-a ispitit, ci a învăţat ca un ucenic, ca un mărturisitor al Meu, a învăţat până la mucenicească mărturisire.

Scris este: *«Să nu ispiteşti pe Dumnezeu».* Stai cu duhul smerit şi cu răbdare, căci cine are dinţi de lapte şi se încearcă cu ei în bucate tari, îşi rupe dinţii, poporule al Meu. V-am învăţat, fiilor, să treceţi din trup în duh ca să puteţi mânca tainele cele mari şi tari ale Mele. Fiecare din voi îşi ştie măsura în el, dar Eu ştiu şi mai desăvârşit care vă este măsura, şi e bine să fiţi cu duhul smereniei şi cu răbdare ca a Mea, ca a proorocului Meu Ioan, fiilor. Căutaţi să aveţi duh îngeresc şi să luaţi de la ucenicii Mei Duhul Meu, şi prin El să creşteţi în duh, iar când voi scădeţi, să cresc Eu în voi, aşa cum a făcut Ioan, care vă va învăţa pe voi, acum, taina vieţii îngereşti pe pământ, taina Mea cu ucenicii Mei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

***

O, poporul Meu, ce frumos este omul şi locul în care poate încăpea şi trăi învăţătura Mea dumnezeiască! O, poporul Meu, lumea Mă răstigneşte mereu, şi pe nicăieri Eu nu mai pot încăpea şi nu mai pot trăi, căci lumea îl desparte cu totul de Dumnezeu pe om, şi omul nu-şi simte moartea aceasta dacă el stă în mijlocul lumii, dacă el nu este îmbrăcat cu Duhul Sfânt, prin lumea aceasta a întunericului omului.

N-a crezut poporul acesta pe care l-am învăţat dumnezeieşte, n-a crezut că nu-I poate sluji şi lui Dumnezeu şi lui mamona, căci pe unul îl va pierde dacă va face aşa, dar cel pierdut de om, este el însuşi, fiindcă omul se pierde în el, în mintea lui se pierde, pentru că el nu învaţă de la Mine pe viu ce face lucrarea Duhului Sfânt în om, faţă de lucrarea duhului omului care crede pe Dumnezeu şi iubeşte pe Dumnezeu aşa cum ştie el din duhul lui însuşi. Ioan, botezătorul Meu, n-a luat din duhul lui, din mintea lui, şi a luat de la Mine, şi a dat ucenicilor lui, şi iată, el te învaţă azi taina duhului îngeresc, duhul care se smereşte, care scade când cresc Eu în om, şi prin Duhul Meu să creşti tu în duh, şi să înveţi tot mai adevărat taina vieţii îngereşti pe pământ, taina Mea cu ucenici de un lucru cu Mine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

– Din duhul smereniei Tale am învăţat eu să nu iau din mintea mea, ci să iau de la Tine, Doamne, ca să-Ţi fiu ucenic, ca să-Ţi fiu înger lucrător de la Tine, căci taina duhului îngeresc în om, stă de şapte mii de ani între cer şi pământ şi nu se poate aşeza la lucru, pentru că omul ia din mintea lui, aşa cum s-a deprins el să lucreze după ce Tu l-ai întocmit, după ce el Te-a părăsit pentru mintea lui. Omul nu Te-a părăsit pe Tine pentru altceva decât pentru mintea lui, pe care şi-a folosit-o, iar când a văzut că pentru aceasta Te-a pierdut, a suspinat amar, şi cu suspin s-a îngropat în sine, şi nu s-a mai regăsit în Tine, Doamne, după ce din Tine a luat omul duh de viaţă. O, durerea aceasta a pierderii în sine a omului nu o mai simte amară omul, căci numai omul care Te regăseşte în el aşa cum eşti Tu, numai acela ştie ce este suspinul Tău şi al lui,

numai acela mai suspină după Tine pe pământ, Doamne al celor smeriţi la duh şi la inimă aşa cum eşti Tu între cei din cer şi între cei de pe pământ, căci la Dumnezeu este în cer precum pe pământ, şi pe pământ este precum în cer. Amin.

Grăiesc cu cei din porţile Tale, care au învăţat din suspinurile Tale şi ale lor taina duhului îngeresc în om, duhul care plânge fără de casă între cer şi pământ şi în ucenicii Tăi, Doamne, aşa cum a plâns în mine în toată vremea, după ce am ştiut ce face omul înaintea Ta şi ce faci Tu înaintea omului ca să-l deprinzi pe el cu dragostea tainei duhului îngeresc, dragoste care nu-l cade pe om din Dumnezeu şi pe Dumnezeu din om. O, nu se întâmplă tot aşa şi cu dragostea omului, care îl cade pe om, şi pe Tine din om, Doamne, căci vai omului fără de veghetor peste el!

O, ce dulce mi-a fost viaţa mea vegheată de Tine, Mielule al lui Dumnezeu! Ce dulce este duhul îngeresc în om când omul scade ca să creşti Tu şi să stai Tu în el şi în lucrul lui, căci el nu ştie să stea în Duhul Tău, fiindcă această minune o face în om duhul ascultării de Dumnezeu. Voiesc să-i învăţ pe cei ce sunt azi ucenici lucrători ai Tăi, şi voiesc să-i mângâi pe ei cu această învăţătură, care să se reverse peste poporul Tău apoi. Amin.

O, copii ucenici care aduceţi pe Domnul pe pământ cuvânt! Cel ce vă pune pe voi înaintea oamenilor sub obroc pentru el însuşi, pentru mintea lui însăşi, e greu acest păcat, căci prin voi trece lumina lui Dumnezeu peste pământ, fiindcă învăţătura Duhului Sfânt al cuvântului Domnului este lumină a lumii. Cel ce dă să fie mare în ochii omului micşorându-vă pe voi pentru mintea lui şi pentru mintea omului, acela să se cureţe bine de acest păcat întunecat, căci întunericul din lume este omul, este mintea omului, nu este altceva întunericul cel din afară, despre care este scris în Scripturi. Nu poate omul scăpa de păcatele acestui întuneric decât dacă învaţă de la Dumnezeu taina duhului îngeresc în trupul său, aşa cum eu am învăţat de la Hristos, Mielul nostru, căci Tatăl L-a dat nouă, ca să ne mântuiască pe noi şi să ne umple de El şi de învăţătura cea de la El mereu. El este mereu, şi lucrarea Lui se numeşte mereu astăzi, căci omul mănâncă în fiecare zi, nu mănâncă altfel, ci astăzi mănâncă atunci când mănâncă. Dar iată, lumea îl desparte cu totul pe om de Dumnezeu, căci ea şi numai ea a fost şi este mereu, mereu vrăjmaşa Domnului, şi a omului apoi. Domnul însă nu Se bucură, ci suspină pentru această pieire de la acest duh pieritor de om, şi de Dumnezeu din om. Iar voi, ucenici învăţători, care staţi în Domnul pentru că Domnul stă în voi, nu dormiţi nici noaptea, nici ziua, căci Domnul are nevoie de popor sfânt, de viaţă îngerească şi mai ales de duh îngeresc în fiii poporului Său, iar această taină e o mare lucrare, şi ferice de toţi cei din acest popor al tainei venirii Domnului acum cuvânt pe pământ, ferice lui dacă va căuta clipele întâlnirilor cu Duhul Sfânt, Care Se desface şi Se împarte cu limbile Lui prin duh de biserică, prin Duhul lui Hristos, Mielul învăţător.

O, ucenici învăţători, daţi cu totul deoparte somnul, că nu e de la Domnul somnul, ci e de la trup. învăţaţi poporul acestui sfânt şi dumnezeiesc cuvânt că somnul este de la trup, iar trupul este de la părinţi, de pe pământ, precum sufletul este de la Părintele ceresc, din cer, şi Căruia îi suntem datori mereu astăzi. învăţaţi poporul trezia cea pentru zilele acestea când vedeţi cum pe neştire vine din loc în loc ziua Domnului cea mare şi înfricoşată, şi noi trebuie să-l vestim pe omul de pe pământ, ca să nu ne ceară Domnul socoteală de viaţa omului, de întunericul de pe pământ, care este mintea omului, duhul minţii omului care a pregătit prăpăd peste om.

Iată ce dulce învăţătură vă dau, şi prin ea să se boteze mereu, mereu poporul venirii Domnului: unde nu este smerenie, nu este înviere. Domnul S-a smerit, şi apoi a înviat. Să ia aminte poporul cuvântului vieţii, să ia aminte la învăţătura mea, căci de la Domnul o am. Vă spun vouă că în cine nu este smerenie nu este înviere. Toţi cei care au auzit şi au venit şi au băut din râul învăţăturii de azi a Domnului ca să creadă apoi, şi să se aşeze în viaţă îngerească apoi, aceia au căzut de la Domnul prin mintea lor, căci au avut pretenţie că au minte, şi s-au ridicat

prin mintea lor, şi tot prin mintea lor au şi căzut, căci cine se înalţă, cade, iar cine se smereşte, este înălţat. Amin.

Omul îl dă deoparte pe Domnul, îl dă prin mintea lui, căci mintea omului nu este a lui Dumnezeu, ci este a omului, şi e rar pe pământ şi prin vreme omul care are pe Dumnezeu în el, pe Duhul Sfânt în el, umilinţa de duh, sălaş al Duhului Sfânt în om.

Luaţi aminte la învăţătura mea de ucenic al lui Hristos, Mielul Tatălui: în cine nu este smerenie nu încape înviere. Unde este minte de om, nu încape Domnul. Fii atent, popor pecetluit cu semnul Domnului. Nu obosi Duhul lui Dumnezeu, nu-L chinui, nu-L alunga prin duhul minţii tale, căci Domnul este Cel smerit şi Se dă în lături acolo unde omul se semeţeşte pentru mintea lui însăşi. Aşa s-a semeţit Israel şi şi-a spus poporul Domnului, şi dacă s-a semeţit, nu a înviat, ba a murit de tot faţă de Domnul şi de Duhul Domnului, chiar pe calea Domnului cu el.

Fiţi ochi şi urechi; voi sunteţi neam împărătesc, neam sfânt, al lui Dumnezeu, împăratul Cel veşnic, popor agonisit de Dumnezeu prin sângele Fiului Său, Care S-a făcut un trup cu voi, şi din sângele Lui aveţi viaţă şi împăcare cu Tatăl, dar sunteţi datori să lucraţi ca fii ai lui Dumnezeu şi să fiţi ai puterilor cereşti, nu ai voştri să fiţi voi. Adam s-a ales pe el şi pe femeia lui, şi L-a omorât în el pe Dumnezeu. Irod s-a ales pe el şi pe femeie, şi L-a omorât în el pe Dumnezeu şi pe proorocul lui Dumnezeu. Irod era rege, şi era desfrânat, călcând porunca lui Dumnezeu care spune: «Să nu fii desfrânat»*, iar dacă mai-marele poporului este rău, tot poporul lui este la fel, şi iată cum mintea omului nu poate sta alături cu mintea lui Dumnezeu, cu Duhul Sfânt, Care lucrează şi grăieşte prin prooroci, pe care Domnul îi face gura Sa pe pământ între oameni.*

N-are Domnul sprijin de pe pământ pentru venirea Sa cu bucurie pentru cei drepţi şi cu judecată pentru cei desfrânaţi. N-are Domnul ajutor de la om, căci omul care mai crede în Dumnezeu e învăţat să aştepte el ajutor de la Dumnezeu şi cu greu poate Domnul să-Şi facă ucenici şi apoi să Se folosească de ei pentru lucrul Lui şi să înţeleagă aceştia ce este şi cum este lucrul lui Dumnezeu.

Fără smerenie de duh, omul nu poate avea pe Dumnezeu, nu poate avea înviere, şi are în locul acesteia mintea sa omul. Dar tu, popor al venirii Domnului, caută şi lucrează şi aşteaptă lucrând la clipele întâlnirilor, căci cine ia din Duhul Sfânt, acela îl doreşte şi îl aşteaptă pe El în duh de biserică. Uită-te bine, ca să vezi bine cum crapă burdufurile vechi în care se pune vin nou. Uită-te şi pe vremea mea, căci pe cât a fost de biruitoare taina mea de la Domnul, tot atât de biruită a fost de om. Iar tu ia de la Domnul, ia de la ucenicii Lui şi nu sta în tine, nu sta în mintea ta şi cu mintea ta, şi stai în Duhul Domnului, Care este în mijlocul tău, popor al Domnului, căci lumea nu te lasă să fii numai cu Domnul, ci vrea să fii şi cu ea, să fii şi ca ea, dar tu să te lupţi şi să rămâi, şi să înviezi mereu, mereu, prin smerenia de duh, căci omul este întunericul de azi pe pământ, întunericul cel mai din afară. Iar tu, popor al Domnului, să fii lumină din lumina din El, să fii asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, aşa cum am fost eu. Amin.

L-am învăţat pe poporul Tău, Doamne: unde nu este smerenie, nu este înviere, aşa i-am spus eu lui, Doamne. Amin, amin, amin.

– Aşa îi spun şi Eu, Domnul. Eu sunt Cel ce M-am smerit, şi apoi am murit, şi apoi am înviat întru Tatăl. Cel fără de această învăţătură ameţeşte prin însăşi mintea lui ridicându-se să ia din el şi nu din Dumnezeu, Care este cu duhul umilit.

O, poporul Meu, învaţă de la Mine, că dacă omul nu ia învăţătura Mea, nu poate învăţa să nu ucidă pe Dumnezeu şi pe proorocii lui Dumnezeu, al căror cuvânt sunt Eu. Nu lua minte din tine, fiule poporul Meu, căci firea omului nu-l învaţă pe om ceva mai rău decât să-L uite pe Dumnezeu şi să ia minte din sine omul asupra altui om. Uită-te peste lucrarea omului cea din toate vremurile şi vezi cum stă Domnul umilit sub mintea omului care se face mai mare ca Dumnezeu. Tu însă luptă-te pentru lumina Mea în tine, pentru Duhul Meu în tine, pentru

cuvântul Meu, care este lumină a lumii. Dă-Mă pe Mine oamenilor, nu pe tine, că pe tine te poate ucide omul şi lumea, dar pe Mine nu Mă mai poate acum ucide. Dar dacă nu ştii cum să Mă dai, nu Mă da, ca să nu-Mi faci pagubă, fiule. învaţă însă, căci tu ai pe Domnul învăţător peste tine. învaţă să lucrezi peste tine, şi peste om apoi. învaţă, şi nu pierde în zadar vremea învăţăturii Mele de peste tine.

învaţă, poporul Meu, învaţă, şi nu uita că unde nu este smerenie, nu este înviere, nu este Duhul Sfânt în om, nu este Dumnezeu cu omul dacă omul nu este blând şi smerit cu inima ca şi Dumnezeu, Care aceasta îl învaţă pe om: smerenia, şi apoi învierea, mereu astăzi învierea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29-08/11-09-2005